СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ. — OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ТРИ ЦЕНТИ РІК XLV. Ч. 77. Джерзі Ситі, Н. Дж., субота, 3-го квітня, 1937. — VOL. XLV. No. 77. Jersey City, N. J., Saturday, April 3, 1937. THREE CENTS

ГОСТРА ДЕБАТА ЗА СИДЯЧІ СТРАЙКИ

ВАШИНГТОН. — Як сенат узяв під розвагу законопроект Гофія й Винсона про реґуляцію міжстейтової торговлі мягким вуглям, сенатор Бернс з Савт Каролайни вніс поправку до законопроекту, на основі котрої сидячі страйки мають бути признані незаконними.

Внесок Бернса викликав довгу дискусію. Сенатор Вендерберґ з Мішіґену був проти цього внеску, бо він є за виразніщий осуд сидячих страйків. Сенатор Джансон з Каліфорнії був за внесок Берңса.

Ґарнер, віцепрезидент Злучених Держав і предсідник палати сенату, старався видно наклонити Бернса відкликати свій внесок, але Бернс вперся, і справу будуть далі розглядати з неділі.

ФАБРИКАНТИ КЛЕЙМУЮТЬ СИДЯЧИЙ СТРАЙК.

НЮ ЙОРК. — Краєвий Союз фабрикантів видав публичну заяву проти промови сенатора Ваґнера про сидячі страйки, виголошеної ним останної середи.

Союз фабрикантів осуджує сидячі страйки, представляючи себе за оборонця робітників перед юніями; мовляв, юнії, що ведуть сидячі страйки, хочуть заставити робітників силою покидати роботу.

АВТОМОБІЛЬНИЙ ФАБРИКАНТ БАЧИТЬ „ЕКОКОНОМІЧНЕ РАБСТВО".

НЮ ЙОРК. — Алфред Словн, президент Ґенеральної Моторової Корпорації, подав ґазетам текст листа, котрий він вислав до всіх уділовців Ґенеральної Моторової Корпорації в справі автомобільного страйку. В цьому листі Словн каже, що через сидячі страйки робітникам грозить „економічне рабство".

НОВИЙ АВТОМОБІЛЬНИЙ СТРАЙК.

ФЛИНТ (Мішіґен). — У четвер рано застрайкували тут 1,285 робітників двох департаментів автомобільних фабрик Шевроле, а пізніше всі інші робітники вийшли на страйк для симпатії з ними. В пів до 11 години вночі заряд закрив всі фабрики.

У цих фабриках не працює тепер 14,750 осіб. Разом у місті не працює в фабриках Ґенеральної Моторової Корпорації, до котрої належать теж і фабрики Шевроле, 30,000 робітників.

Заходи урядників полагодити страйк не вдався.

ПОЛІЦІЯ ГРОЗИТЬ СИДЯЧИМ СТРАЙКАРАМ.

ДІТРОЙТ. — Поліція загрозила двом соткам страйкуючих робітників і робітниць готелю Бук Кедилек, що вона їх викине з готелю. Страйкарі власне відбували наради над тим, що їм далі робити з огляду на зірвання переговорів з підприємством, коли представник поліції сказав їм, що на вулиці поліція сконсолідувала дві сотки поліцаїв, щоби їх викинути.

Страйкарі покинули готель без спротиву. Страйк ведеться далі.

РУЗВЕЛТ ПЛЯНУЄ СВІТОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ЗА МИР.

ВАШИНГТОН. — Стоячі близько президента Рузвелта конґресмени й сенатори признали перед ґазетярами, що президент справді задумує скликати незадовго міжнародну конференцію в справі мира.

Кажуть, що конференція має бути скликана до Копенгаґи. Конференція має відбутися цього літа, а президент виступить з пропозицією вже 6 квітня.

КУЛАЧНА БІЙКА В ЛЕҐІСЛЯТУРІ.

ПРОВІДЕНС (Род Айленд). — У нижчій палаті леґіслятури цього стейту прийшло над справою адміністрації поліції до такої горячої дебати, що вона скоро перейшла на кулачну бійку.

На приказ ґубернатора до салі нарад ввійшла поліція й здержала загальну бійку.

ПОСТУП ТЕЛЕВІЗІЇ.

НЮ ЙОРК. — Радіове підприємство „Колюмбія" внесло до Федеральної Комісії Комунікацій просьбу дозволити йому вибудувати телевізійну стацію на верхнім поверсі будинку Крайслера в Ню Йорку.

ПРОДОВЖЕННЯ ЖИТТЯ.

НЮ ЙОРК. — На зборах Академії Медицини прочитав д-р Генрі Шермен, профетор хемії в Колюмбійськім університеті, реферат про вплив науки на продовження людського життя. Прелеґент доказував, що завдяки поступової науки хемії та пізнання поживних засобів пересічне людське життя продовжилося на сім літ.

Прелеґент доказував далі, що велике число людей не може користати з плодів науки через брак приходів і освіти.

СТРАЙК ВІЗНИКІВ КОЛО БОСТОНУ.

БОСТОН. — В Великім Бостоні застрайкували з початком цвітня 1,200 візників моторових возів до розвоження топлива. Вони добиваються підвишка заплати й признання 40-годинного тижня праці. Страйкарі доставляють топлива тільки до шпиталів.

ПІДПАЛЮВАВ, ЩО МАВ СТЕРЕГТИ.

НЮ ЙОРК. — Прокураторія каже, що Алберт Киндермен, що через 25 літ був сторожем жидівської синаґоґи Вест Енд, признався, що він її два рази підпалив. Його віддано під умову обсервацію.

НАЙМЕНША ЦЕРКВА НА СВІТІ.

Саме тепер покінчили будову маціцької каплички на острові Джернесі, в якій може зміститись... 6 осіб. Вибудув ії один чернець, що посвятив тому ціле своє життя. Праця його не полягала на самій конструкції; найважнішим було — прикраса церковці. Майже 20 літ працював невтомний будівничий-артист над прикрасою стін церковці і дзвіннички. Прегарні мозаїки виконав чернець з черепків старинних горщків, яких уживають тубильці на острові Джернесі.

ВПЛИВ МІСЯЦЯ НА ЖІНОЧИЙ ОРГАНІЗМ.

Два лікарі жіночої клініки у Франкфурті над Меном подали в пресі свої цікаві спостереження, як місяць впливає на появу періоду в жінок. Вони брали під увагу лише жінки з правильним періодом. Дослідники ствердили на 10,393 жінках, що підчас повні і нову місяця збільшуеться число недужих. На цій основі лікарі гадають, що період є залежний також від зверхніх чинників. Щодо впливу місяця на нього, то він залежний не лише від положення самого місяця, але і від взаемин місяця, землі та сонця, які саме підчас повні і нову лежать на одній лінії.

Згадані обсервації потверджують давні ґіпотези, що всякі явища у всесвіті мають вплив на прояви орґанізму людей тварин і рослин.

СУДДЯ — ОРИҐІНАЛ.

В цих днях пішов на емеритуру по 30-літньому урядуванні 80-літній лондонський суддя — Овстен Юв. Він належить до найориґінальніших постатей у лондонських товариських колах. Живе самітним парубком і цілий вільний час провадить у клюбі. Панський клюб при Фліт Стріт заступає йому родинне огнище. Суддя є строгим абстинентом і ніколи не брав участи в славних бенкетах лондонської палестри. Перед кількома роками був, по 25-літній перерві, в театрі. Не зносить джезбендової музики. Говорить, що воліє гуркіт млина, ніж звуки муринських фоксів. Не був ніколи в Британському Музеї ні в Національній Ґалерії. Любить діти й дає великі суми на захоронки. Був усе справедливим суддею. Поважали його підсудні і влада.

ЖІНКА МАЄ БУТИ ПРЕДСТАВНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ.

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт уже віднісся до уряду Норвеґії з запитом, що цей уряд прийме як представницю Злучених Держав паню Дж. Борден Гаримен.

Пані Гаримен є вдовою по відомім банкирі й видною діячкою в Демократичній Партії.

ЯКИМИ МЕТОДАМИ „БОРЯТЬСЯ" КАЦАПИ.

ЛЬВІВ. — До канцелярії управи Народного Дому у Львові, який після скандальної господарки кацапа Бачинського перейшов під заряд урядової комісії в складі якої є й українці, хтось переслав післанцем старанно зложену театральну котару. Її поклали на столі не розвиваючи. По кількох днях членй управи завважили, що по всіх усюдах появилося повно вошей. Вкінці розвинули пакунок і знайшли в ньому кількациметрове кубло вошей. Є основи думати, що це зробили львівські кацапи, щоб в той спосіб відімстити на новій управі втрату Народнього Дому.

БОМБОВИЙ ЗАМАХ НА ВЯЗНИЦЮ.

В Мисловицях зробив хтось бомбовий атентат на вязничний будинок, де відсиджують кару комуністичні аґітатори. Під вязничу браму кинено залізну руру, наповнену вибуховим матеріялом. Вибух ушкодив браму і частину муру, при чому випали всі шиби. Підчас негайної облави арештовано кількох комуністів, на яких паде підозріння.

ОЛІВЕЦЬ У РУКАВИЧЦІ.

Іноді треба нам швидко виймити олівець і записати щонебудь. Починаемо шукати по всіх кишенях... дарма. Олівця нема. Мабуть загубили ми його десь. Щоб позбутися тих клопотів, придумали промислові американці новий спосіб.

До рукавичок вмонтовують штудерно олівець, так, що вистане легкий натиск і між пальцями появляеться олівець. Цією новинкою зацікавились всі купці, журналісти, рисівники мандрівні аґенти і т. д. Цікаве, що навіть жінки поставились до тієї новинки дуже прихильно, так, що вже тепер появились на ринку моди ріжні рукавички у найріжнородніших кольорах з малими олівчиками.

СПОСІБ НА МОРСЬКУ ХОРОБУ.

Д-р Г. Утермелен лікар одного голяндського товариства, демонстрував в Амстердамі апарат, що успішно поборює морську хоробу. Апарат дуже простий: гумова подушка, прикріплена до пневматичних спіральних ресорів, яку кладеться під голову. Вона невтарлізує всі потрясення, викликані рухами корабля на розгойданих хвилях.

З РАДІЯ.

Віденська радіостація (507) передавала у четвер 11. березня фортепяновий ресіталь Любки Колесси. Програма: 1) Шопен: а) Польонез фіс-моль, б) Шість мазурків, 2) Ліст: Рапсодія ч. 12.

УБИВ БАГАТОГО РЕЕМІҐРАНТА.

Перед окружним судом у Варшаві станув реемігрант із Франції, вуглекоп Андрій Каспшак під закидом грабункового вбивства. Каспшак мав у Франції знайомого Воліцького, що вернувся до краю, при чому розійшлася про нього вістка, що виграв на французській льотерії пів міліона франків. Одної ночі Каспшак добувся до мешкання Воліцького і застрілив його. Жінка Воліцького врятувала життя, затарасувавщись в сусідній кімнаті. Каспшак зрабував 2,000 зл. і втік. Тому, що на розправі Каспшак признався до вини, його засуджено на досмертну вязницю.

ЯК „ҐЛОС ПРАВДИ" ЖИВ НЕПРАВДОЮ.

Поліція зліквідувала у Львові револьверову газетку „Ґлос Правди", видавану шантажистами, що були язвою львівських купців і промисловців. Вони „редаґували" свій орган так, що виписували проти вбачених жертв ріжні бруди і подавали це заздалегідь до відома інтересованих, які знову, не будучи себе певними, викуплювали ці статті. Шантажисти вдоволялися також ріжними товарами, а навіть їдою та напитками. „Редактором" револьверової газетки був Теофіль Давидович, що скоро доробився на шантажах маетку і купив собі авто. До його помічників належав Йосиф Кандель, що управляв шантаж також на власну руку. Поліції, що закрила видавництво „Ґлос Правди", вдалось арештувати тільки Кандля, бо Давидович завчасу втік зі Львова.

ОТРОЇЛАСЬ ЧОРНИЛОМ.

В Капошварі в Мадярщині 14-літня учениця Ільонка Надаш написала шкільну задачу з недостаточним вислідом. Цю невдачу так взяла собі до серця, що рішила відобрати собі життя. Вона купила пів літри чорнила і випила до дна. Нещасливу дівчину знайшли без памяти. Всякий ратунок не поміг і за кілька годин вона померла.

КОМУНІКАЦІЙНА ДИСЦИПЛІНА В НІМЕЧЧИНІ.

Число самоходових випадків у Німеччині зменшилось в останньому кварталі м. р. в порівнанні з попереднім кварталом на 18 проц. Спадок числа жертв ще більший. Число вбитих і ранених у третьому кварталі дійшло до 60,200, в четвертому зменшилось до 3,500. Це вислід зміцнення німецької комунікаційної дисципліни.

ЦИҐАНСЬКА ШТУКА.

Циган Станислав Брилевич схопив з кольонії Добринь пов. Біла Підляська 13-літню Михайлину Стахурек, яку хотів виховати на жінку для свого 14-літнього сина. Поліція арештувала його.

ДИСКУСІЯ НА НОЖІ.

В Геракліоні на острові Креті два грецькі селяни, розмовляючи про еспанську домашню війну, так посварилися, що врешті кинулись на себе з ножами. В бійці оба згинули.

СТРАХ БУВШОЇ ЦАРСЬКОЇ ВЛАДИ ПЕРЕД ШЕВЧЕНКОМ

ВИННИЦЯ (Україна). — У винницькому обласному архівному управлінні зберігається цікавий документ, одно донесення, про те, який вплив мала могила Шевченка на людей за царських часів. В тому донесенню говориться: „Могила Шевченка служить ніби прапором зєднання людей, що породжує ненависть народу до тутешнього дворянства. Предметом ненависти стають усі поміщики, які вимагають від народу повинностей за землі; а також все начальство, яке примушує його виконувати обовязки, і навіть саме духовенство, яке не пояснює положення в цьому зрозумінні, як це собі бажали би селяни. Друзі Шевченка, любителі його творів і люди одних з ним ідей, приїжджають до наших країв, мають часті безпосередні таємні зносини з народом, відтягають людей від робіт, збирають їх на могилі, читають простому народові твори Шевченка..." Коли раз хтось спитав одного з лекторів, що читав твори Шевченка, чому від часу, як вони розпочали ті відчити, нарід „став сумний і говорить про речі, які страшно подумати", лектор відповів: „Так як колись через панів лилися піт і кров з народу, так незабаром поллеться піт і кров з них", себто з панів і представників московської влади.

ШЕВЧЕНКО НА ОБРАЗІ РЄПІНА.

ХАРКІВ. — Харківська ґалерія образів набула невідомий досі образ славного маляра Рєпіна, на якому зображений Шевченко, що сидить на перевернутій каторжній тачці й задумливо підпер голову рукою. Збоку напис: „Страстотерпцю, великому поетові чудової України — Тарасу Григорієвичу Шевченкові". Знизу підпис маляра. Ілля Рєпін був одним з найбільших російських малярів. Походив з українського роду. Під кінець життя, в часі Центральної Ради, у листі признався до українства. Цей новий образ вказує, що Рєпін ціле життя почувався українцем і болів над тим, що діялося на Україні. Найславнішим його образом є сцена „Як козаки пишуть лист до султана".

ШЕВЧЕНКОВІ ПОЕМИ ЖИДІВСЬКОЮ МОВОЮ.

КИЇВ. — Державне видавництво України випустило з друку збірник вибраних творів Шевченка в жидівському перекладі, для жидівських дітей шкільного віку. Переклад зробив поет Гофштейн. До збірки входять такі поеми: „Сон", „Кавказ", „Заповіт", „Як би ви знали паничі", та інші.

НОВИЙ ЧАСОПИС „УКРАЇНСЬКА МУЗИКА".

ЛЬВІВ. — Союз Українських Професійних Музик у Львові почав видавати місячник „Українська Музика". Друкується цей часопис в Стрию під головною редакцією д-ра Зиновія Лиська. Завданням цього журналу є розвивати українське музичне мистецтво, бути лучником поміж поодинокими мистцями, а також лучником між широким українським загалом і мистцями, а далі культивувати українську музичну традицію й опрацьовувати історію української музики.

ЧЕРВОНІ ЦАРІ ЙДУТЬ СЛІДАМИ БІЛИХ.

МОСКВА. — Большевицький часопис „За Просвещеніє", з 14 лютого ц. р. друкує інструкцію для учителів середньої школи, як вони мають вчити дітей російської історії. Інструкція в першій мірі звертає увагу учителям, щоб вони поборювали „гидоту ріжного роду темних духів з табору гітлерівських фашистів", в яких вони за всяку ціну намагаються зачислити москалів до нижчої раси. Щоб піднести висоту московської раси ця інструкція повчає, що учителі мають вияснювати хрещення Володимира Великого, в 988 році, як „проґресивне явище в історії російського народу". Також учителі мають гарно представляти царювання Петра І, будівничого великої московської імперії, що то знищив політичну окремішність України.

СТАЛІН ГОВОРИТЬ ПРО ЗАГАЛ І НАРІД.

МОСКВА. — В той час як в Москві приготовляеться третій процес проти гурта „старих большевиків" й після відомостей большевицької преси їх чекає та сама доля, що Зіновієва, Каменєва й інших — Сталін розговорився про „загал", про „нарід" й про те, що обовязком провідників є шукати звязку з широкими масами. Він говорив, що провідники не повинні бути зарозумілі й не повинні уважати себе непомильними. Вони повинні прислухуватися до того, що думає, та як відчуває маса й відповідно до того формувати своє правління. Сталін також висказувався критично про диктатуру в засаді й говорив, що вона не конче мусить бути непомильна. Ця промова Сталіна, як і попередна, в якій він звертав увагу большевицькій пресі й чинникам пропаґанди, щоб занадто не славословили лідерів і його самого — викликала здивування в Советах і спекулятивні гадки — що буде далі?

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Edited by Editorial Committee
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
Тел. „Свобода": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016 4-0807
З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
За кожду зміну адреси платиться 10 цент.ві
За оголошення редакція не відповідає.
Адр.: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА СИДЯЧІ СТРАЙКИ

Вже стільки наговорилося в конгресі проти сидячих страйків, що промова сенатора Ваґнера в цій справі заслугує на ближчу увагу вже хочби цим одним, що, хоча вона не заявляється за сидячі страйки, все таки кидає більше світла на цю, тепер дуже пекучу справу.

Сенаторові Ваґнерові належиться передівсім признання за те, що він мимоходом розправився з типічним для Америки клеймуванням сидячого страйку тим, що, мовляв, це заграничний імпорт. Цього арґументу хапаються звісно плиткіщі люди не тільки серед американців, але й навіть серед іміґрантів, дарма, що його можна повернути проти всякого суспільного поліпшення, ба навіть проти допущення людей зза границі.

Зі слів сенатора Ваґнера виходить, що сидячі страйки не придумали для американських робітників ніякі чужинці, як це залюбки повтаряють ці, проти котрих ці страйки звернені, але що їх викликали самі таки американські капіталісти. Коли американські робітники бачать, що монопольні підприємства загарбують величезну частину зисків, кидаючи робітникам тільки охлапи, коли вони бачать, що великі підприємства не дають робітникам організуватися та не хочуть умовлятися з робітничими організаціями за умовини праці, то чи можна тоді дивуватися, що робітники хапаються за страйк як засіб боротьби для добуття собі права організації, а через неї права умовлятися збірно й добувати поправи своєї долі?

Раз страйки існують, вони виробляють певну техніку страйкування. Давніще вироблено техніку масового пікетування й інші тим подібні засоби. Останніми часами вироблено техніку сидячого страйку. Можливо, що в деяких округах цей новий засіб противиться законові, але й в таких випадках сидячий страйк являється протестом проти безправного загарбування „промислових вольностей" робітників великими підприємствами. Цього нового засобу робітники не вживають для загарбання маетку для себе, а для добуття права, вольностей ділання, що їм і так по закону й по засадам слушности належиться.

Сенатор Ваґнер спеціяльно звертав увагу на те, що якби в краю виконувано ухвалений через конґрес закон про робітничі відносини, то в краю не було би підстави для страйків чи за старими взірцями, чи нових, сидячих. Іншими словами, сенатор сказав цим, що так кричать про поломання законів сидячими страйками; панове, проти ломання закона кричати має право той, що самий закона не ломить. Іти в суд по правну захорону проти нарушування має право той, хто приходить у суд з чистими руками, хто самий закона не нарушує.

ЖАХЛИВІ НАСЛІДКИ „СОВЄТСЬКОГО" ВИХОВАННЯ

З совєтського Союзу надходять просто застрашаючі відомости про моральний розклад шкільної молоді. Наводимо тут кілька ілюстрацій, що свідчать, якими трагічними наслідками позначає себе „большевицьке" виховання дітей, виховання — від якого змушені тепер відмовитися самі большевики, що запроваджують всі старі методи „буржуазного" шкільництва.

Слово „хуліган" означає — батяр, босяк. Так ось в зошиті учениці 87 школи в Москві Степанової знайшли записку такого змісту:

„Товариш Степанова. Коли ти справжня хуліганка, то районовий комітет (!) хуліганів-учеників 6 кляси 87 школи кличе тебе на засідання, після лекцій. Голова зібрання хуліганів — Верезов, секретар — Піунков, призидія — Угольников"..

Що це? — запитають читачі — діточі жарти? Ні, не жарти! Слідство виявило, що названа школа (а вважайте, що перебуває вона в самій Москві, під боком центральних влад), є осередком розбещеного босяцтва. Вся школа! Ось „подвиги", що трапляються там щодня. В часі павзи, вчителеві, що йшов по коритару, учні заплювали всю спину. Вчителя обтерли його колеги, а на випадок уваги „не звертали". Відтоді оплювування вчителів стало постійним явищем! Всяка мода є „заразлива"... Так і тут. Плювання на представників педагогічного персоналу вийшло зо стін незнаної школи й поширилося в інших, як свого роду „епідемія". 14-літний учень Щербатов оплював лікаря школи за те, що той не признав його хворим і казав піти до кляси. Другий учень, коли йому вчитель наказав вийти зкляси за босяцке поведення, зайшов тутже до другої кляси в шапці. Вчителька, що тут відбувала лекції, візвала його скинути шапку. У відповідь, хуліган, не довго думаючи, насунув її на голову.. вчительки і пішов після цього по коритарам школи бити електричні жарівки та викидати плювачки.

В січні учні цілої кляси не прийшли на лекції. Виявилося, що за якийсь бешкет одного їх товариша заарештував міліціонер. Учні „колективно" посунули до міліцийного комісаріяту й його.. „заатакували". Міліціонерам довелося відбивати цей напад пожежними помпами з водою!

В часі міжлекційних павз, учні систематично розкидують в приміщеннях шкіл бруд, болото, ріжні відпадки, обляпують стіни атраментом, фарбою й, як дипльоматично недоговорює московська „Правда" — ще чимсь гіршим"... Буває так, що представників технічного персоналу шкіл коли вони тягнуть за це учнів до відповідальности — бють! Так недавно за це тяжко збито уборщицю 15 совєтської школи Михайличенкову.

В Новозавідовській середній школі (отже гімназії!) стався ще поважніший випадок, в 7 клясі закінчувалася лекція. Раптом двері відчинилися й до кляси ввійшов 16-літній учень Агієнко, що не був на лекції. На голові — шапка, а в руках — рушниця!

— Чому ви спізнилися? Навіщо принесли рушницю? — спитала вчителька Пошехова.

— Я прийшов тебе забити! — брутально відрізав Агієнко.

Вчителька спочатку думала, що це жарт. Але вся постава Агієнка свідчила, що намір його поважний. Відчувши небезпеку, вчителька кинулася бігти. Грімнув стріл і положив її трупом. Агієнко спокійно вийшов зкляси й пімандрував до хати. Що найцікавіше — серед сорок учнів (все хлопці по 16—18 літ) не знайшлося ні одного, хто захотів би оборонити вчительку й обезброїти Агієнка. Всі вони, як отара, панічно вибігли з кляси. На допиті виявилося, що Агієнко зле вчився з предмету Пошехонової й діставав незадовільні ноти. В цей спосіб він рішив пімститися...

Ґазета „За Комун. Просвещеніе" описує поведення совєтських школярів. На вулицях дуже часто можна бачити пяних учнів. Педагоги не ризикують їх карати, бо, як заявив, ватажок цих хуліганів Асінський, „з небажаними вчителями в нас розправа коротка"..

Ось ще характеристичний випадок. В середній школі Харкова, група учнів в часі лекцій, коли коритарі пусті, заправила в поруччя сходів так зв. „безпечні" „бритви"... Щоб леза бритв не було помітно, „підприємчиві" хулігани принесли з собою навіть фарбу та замастили бритви. Наслідки цього „жарту" були жахливі. По скінченні лекцій, як завжди буває в школах, учні почали гурмою бігти по сходах, тримаючися за поруччя руками.. Дехто просто сідав на поруччя, бажаючи „зїхати" на діл. За кілька хвилин школу потряс многоголосний рев, крик і плач. Сходи, підлога були залляті кровю. Тяжкі і лекші поранення рук дістало 18 учнів. Було три випадки скалічення полових органів у тих дітей, що хотіли „верхи" зїхати по сходах.

Коли на допитах почали вияснювати завинених, нащо вони це зробили, то ці діти-звірі спокійно відповіли, що вони хотіли тільки „побачити що з цього буде".

Ось так представляється совєтська школа — „найкраща в світі", як її рекламують в Москві.

М. Орґанський.

„ФАНТАСТИЧНІ ДУМИ, ФАНТАСТИЧНІ МРІЇ"

Франція — Людвика XIV, Робеспера й Дантона, Вольтера й Віктора Гіго, Наполеона й Жак-Жан Руссо, Пуанкаре, Клемансо й Жан Жореса, а тепер Блюма, Тореса й де ля Рока. Такою бачимо її впродовж століть. Поражають читача Дантона в Конвенті революційної доби, як неменш поражають ухвали законів Блюма-Тореса, промови, що їх виголошують. Якже вони ріжняться від тих промов, виголошених цими лідерами французького соціялізму та комунізму з періоду, коли вони були опозиціонерами, коли їх нім завданням було виступати принципово проти кожного французького уряду!

По приході до керми „народнього фронту" французи переживали тривожні дні. Хвиля страйків охоплювала цілу Францію, робітництво обсаджувало фабрики, парлямент у швидкому порядкові ухвалював закони про соціяльні зміни. Як виказалося цих законів Франція потрібувала, бо лишилася була далеко позаду інших европейських держав. Одначе досягнення цих законів були мінімальні. Перед урядом стояло завдання вдержати на належній висоті боєздатности свою армію, посилити оборону границь держави. Перша фантазія й мрія про загальне беззброєння, про вічний мир, відпала, навпаки прийшла націоналізація фабрик военного приладдя. Промінювання соціял - комунізму з Парижа на цілу Европу, також відпало, а його заміняли поїздки Ридза-Сміглого, уділення двох міліардової позички, поїзка міністра Шахта, поїздки італійських міністрів і т. д. Все це вибило з голови соціял-комуністичні утопії й перед урядом „народнього фронту" стала на всю велич державна дійсність. Могутній капітал не дав себе розгромити а навпаки повчив соціял-комуністів, що без нього ніяка позичка, ніякий фінансовий почин уряду не здиснеться. Звідки й заяви Тореса, що комуністи простягають свою руку французьким католикам й хочуть з ними дружньо співпрацювати. Хто із чужинців, зокрема Сходу міг, чи може ще навіть нині зрозуміти Францію?

Оту соціял - комуністичну Францію, що залишила непорушними всі памятки Людвиків, Филипів, Наполеонів, кардиналів, що врешті видала й видає на озброєння й перезброєння не тільки Франції, але й своїх союзників великі міліярди, що врешті при виписанні останньої позички на оборону держави, побіч Блюма звертається з промовою до народу також кардинал Вердіє?

Щоб її зрозуміти, треба не тільки відчути, але на кожному кроці бачити наслідки творчості духа впродовж століть. Як колись з часів славної революції з її великими кличами, так і нині з часів Блюма-Тореса та де ля Рока йде лише про соціяльні зміни й нічого більше. Це врешті свідчать численні промови генерального секретаря комуністичної партії Тореса: „Багаті будуть платити, кричить він. Хтож ті багаті? **Це всі ті, що мають більше одного міліона франків. Багаті також і ті, що зароблять річно більше, як 75 тисяч франків. На них будуть наложені нові податки.."**

Хто може сказати, що нова війна, яка висить над Европою, мов меч Дамокля, не принесе Франції нового Бонапарте? В цій країні все можливе! Бо тут і комуністи, як і в Росії, є державники, не тільки що вони не уявляють собі комунізму без держави, але навіть цього не бажають. Тому всі ті пляни соціялізму й комунізму залишились тільки „фантастичними думами" й фантастичними мріями", як казав колись Франко й нема ще людини масштабу Франка, щоб могла все це припечатати своїм гострим умом, всі ті думи рийки XIX. століття, що в XX. принесли нам втрату нашої держави а натомісць зберігли велику Росію.

Ще одне потягнення французької політики, гідне уваги українців. Уряди Блюма закидують франко-большевицький договір. Очевидна річ, що в Европі держави, які не бажають цього союзу. Одначе треба не забувати, що цей союз був заключений правим урядом Франції. Покійний Барту, як міністер закордонних справ уряду Думерґа, в якому були такі державні мужі, як Ляваль, Тардіє, Далядіє, Еріо, Фляндей й інші, втягнув большевиків до Союза Народів й підготовив ґрунт для заключення договору, що його здійснив знову правий уряд Ляваля. Франко-совєтський договір, це французьке „малюм нецесаріюм", як було воно із царською Росією. **Цей договір є конечний для Франції бодай на перший етап війни.** Вони здають собі добре справу, що большевицька Росія в новій війні не видержить навіть так довго, як держала царська, але у війні всяка сила потрібна, хочби на короткий час. Російська вонна у світовій війні коштувала Францію більше ніж 20 міліардів франків, але її вартість не можна ніяк виміряти грішми. Так, а не інакше треба дивитися на франко-большевицький договір. Не можеж вона без союзників, розпустивши свою армію домів, розпочинати, чи вступати в нову війну. Одначе не тільки українці, але й державні мужі Франції, Англії, Італії, Німеччини та інших держав роблять припущення, вірять, що нова війна принесе великі зміни в Европі. Припускають, що нова війна розпічнеться щойно в 1939 або 1940 році, бо тої великої скількости зброї, тих великих запасів амуніції, зорганізування оборони населення перед летунськими нападами та вибудування потрібної оборони не має тепер ніодна держава. Алеж хіба 2 чи три роки до нової війни, це вже далекий час? Він закороткий для держав, а не для бездержавних націй. Тому саме українці повинні тепер працювати всіма силами на виграння нової війни, як працюють всі держави в Европі.

О. Бойків.

Антін Чехов.

БЕСІДНИК

Одного гарного ранку похоронили колежського асесора Кирила Івановича Вавилова, що помер наслідком двох недуг: від лихої жінки й алькоголю. Коли похоронний похід рушив із церкви на цвинтар, покійників товариш, Поплавський, сів на повозку та відїхав до свого товариша Григорія Петровича Запойкина, молодого, одначе вже доволі популярного чоловіка. Запойкин має рідкий талан імпровізувати весільні, ювилейні й посмертні промови. Він може говорити коли хочете: коли він схвильований, голодний, пяний як ніч, у горячці. Бесіда його пливе гладко, рівномірно, наче вода з ринви й обильно. Жалісливих слів в його словарі куди більше ніж у якійнебудь гостинниці тарканів. Говорить він усе цвітисто й довго, так що нераз гості мусять просити поліцію, щоби, присилувала бесідника скінчити.

— Я я, братіку, приїхав до тебе! — став говорити Поплавський, заставши його дома. — Зараз зодягнися у поїдеш зі мною. Помер один наш приятель, тепер посилаємо його на той світ, то, брате, треба попрощатися з ним промовою... На тебе вся надія... Колиб так умер який нижчий службовик, ми тебе не турбували би, та це радник, що був, так сказати, душею канцелярії. Годі таку рибу без промови хоронити.

— Ага, радник! — позіхнув Запойкин. — Той пяниця?

— Так, пяниця. Будуть тісточка, зимні перекуски... Безплатна повозка. Ходімо, приятелю! Засади там, на гробі, яку плачучу вербу як Ціцеро, а вже дістанеш якусь подяку.

На цвинтарі відправили молебен. Теща, жінка й жінчина сестра, як звичайно плакали. Як труну спускали у гріб, жінка скрикнула навіть: „Пустіть мене до нього!", одначе не пішла до гробу за чоловіком, певно пригадала собі гроші. Запойкин підждав аж затихне, потім підійшов наперед, розглянувся довкола та почав:

— Чи я вірю моїм вухам або ушам? Чи не страшна ця домовина, ці заплакані лиця, ридання й зойки? Так, це не сон... Цей, що ми його бачили ще так недавно такого щирого, свіжого й чистого, який майже тут перед нашими очима, наче неструджена бджола, носив свій мід до спільного вулика добре упадженої держави, той, ...що то сам перемінився тепер у пил, у справжню фатаморґану. Немилосердна смерть поклала на нього свою тяжку руку в тій самій хвилині, коли він, хоч старший літами, був іще в повному розвитку своїх сил і великих сподівань. Невіджалована втрата! Хто нам його заступить? Добрих службовців маємо багато, одначе Прокіп Осипич був одинокий. Він усією своєю душею віддавався був своїм похоронним обовязкам, не жалів своїх сил, не досипляв, не жадав за те ніякої нагороди, був непідкупний. Він все ненавидів тих, які намагалися його підкупити земськими добрами, щоб зрадив свої обовязки! Так, на наших очах Прокіп Осипович ділився невеличкою платнею із своїми найбіднішими товаришами про підпомагання вдів і сиріт, що жили з його милостині. Відданий службовим обовязкам він відрікся навіть родинного життя. Вам відомо, що він до кінця свого життя був нежонатий! А хто нам заступить його як приятеля? Наче ще бачу його виголене, приємне лице, що звертається до нас із милою усмішкою, наче ще чую його добрий, ніжно - приятельський голос. Хай легка буде тобі земля, Прокопе Осипичу! Спи спокійно, чесний, шляхотний робітнику!

Запойкин говорив далі, а слухачі почали перешіптуватися. Промова подобалася всім, одначе багато було в цій промові якогось дивного. Поперше було незрозуміле, чому покійника він називав Прокопом Осипичем, коли він звався Кирило Іванович. Друге, всім відомо було, що покійник усе життя воював із своєю законною жінкою, отже як можна було звати його нежонатим. Трете, він мав густу рижу бороду, від уродження не голився, тому незрозуміле, чому бесідник сказав, що його лице виголене. Присутні дивувалися, зглядалися та здвигали плечима.

— Прокопе Осипичу! — говорив далі бесідник, розмріяно дивлючись у гріб — твоє лице не було гарне, ба було навіть погане, ти був нахмарений та строгий, одначе ми всі знали, що під тією зверхньою заслоною беться чесне, приятельське серце!

Незабаром присутні стали запримічувати й на самому бесідникові щось дивного. Він вплив очі в одно місце, неспокійно став вертітися та здвигати плечима. Нараз затих, роззявив рот із зчудування та звернувся до Поплавського:

— Слухай, він живий! — сказав дивлючись перелякано.

— Хто живий?

— Та Прокіп Осипич! Ось він стоїть там біля нагробника!

— Таж він і не вмер! Помер Кирило Іванович!

— Таж ти сам говорив, що помер ваш радник!

— Кирило Іванович таки був нашим радником. Ти, дивовижний чоловіче, побаламутив! Це правда, що Прокіп Осипич давніше був нашим радником, одначе його тому, два роки перенесли до іншого відділу на начальника.

— А чорт там вас знає!

— Чого ж ти станув? Говори далі, неприємно є!

Запойкин обернувся до гробу та, як і передше, красномовно став кінчати промову. Біля нагробника справді стояв Прокіп Осипич, старий службовик, із виголеним лицем. Він поглядав на бесідника та сердито хмарився.

— І який це чорт вселився був у тебе! — сміялися службовики, як із Запойкином вертали з похорону — живу людину похоронив!

— Не гарно воно, молодий чоловіче! — мимрив Прокіп Осипич. — Ваша промова може добра для покійника, одначе для живого — це насміх! Будь ласка, що ви сказали? Не домагався ніякої нагороди, був непідкупний! Таж про живого чоловіка можна це сказати лише як наругу!

Два брати посперечалися. Один каже: Колиб на твому столі було написано, що ти за один, то тоді найгірший злочинець не хотів би мати з тобою нічого спільного!

— О, скорше, ніж з тобою! — відповідає другий.

— Тебе навіть чорт не схоче ніколи схопити!

— О! скорше ніж тебе!

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Ню Йорк, Н. Й. — До спису жертв на Рідну Школу, який поміщено в ч. 66 „Свободи", додати: М. Підгайний $1 і М. Козуляк 50 ц.

Пасейк, Н. Дж. — У відозві до уроженців села Чернихівець, повіт Збараж, має бути підпис: **Іван Мечник**, 298 Monroe St., Passaic, N. J.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свято Злуки Українських Земель і Свято Крут.

Заходом Центрального Комітету Українських Центральних Товариств в Ню Йорку відсвятковано дня 31 січня ц. р. річницю акту злуки українських земель і річницю боїв під Крутами. Дуже річеві і глибоко - передумані промови виголосили п. О. Грибівський, представник Проводу Українських Націоналістів, та п. Д. Галичин, головний рек. секр. У. Н. Союзу. Обидва бесідники дуже ясно представили ті події, що діялися тоді на українських землях. Зокрема зясували ту ролю, що її грала наша молодь завершуючи її своїм героїчним чином під Крутами. Бесідники підчеркували помилки і слабу волю тодішнього соціялізуючого українського уряду. В той час, коли московські загони перли на Київ, то наші соціялісти-гуманісти не дбали про свою власну силу, що спинила би цей наступ, тільки проголошували кличі, що нам не треба війська, що нам не треба мілітаризму. Молоді студенти вчувалися краще в положення. Вони пішли за наукою Тараса Шевченка, який говорив, що там де є сила, там воля і правда святая.

В програму свята входили також точки орхестри проф. М. Гайворонського і сольові виступи панни Л. Бодруґ і п. Біделя. Також дует пані Осадчук і панни С. Гук. Всі точки випали дуже гарно. Ми вже нераз мали нагоду чути орхестру проф. М. Гайворонського. Як передтим, так і тепер вона захоплювала слухачів. Панна Бодруґ, яка своїм мистецьким співом зеднала собі вже українську нюйорську публику, відспівала „Ой одна я одна", укладу М. Лисенка й еспанську пісню „Оая'', перерібки Кошиця. Пан Бідель, що є з уродження англійцем, відспівав „Дивлюсь я на небо" і „Ой не шуми луже". Його надзвичайно вироблений голос чарував публику і вона нагороджувала співака гучними оплесками. Свято закінчено українським національним гимном.

Програмові виступи виголошував секретар комітету С. Ковальчук. В перерві він звернувся до зібраних запрошенням зложити жертву на визвольну боротьбу. Жертвували: д-р Л. Мишуга $2; по $1: І. Марусевич, Марійка Чайка, пані Мостенська, М. Шеґрин, о. Д. Профета, В. Бріль, інж. П. Савчук, А. Антонович, К. Чупіль, В. Найдак, Д. Галичин, П. Мартинюк, М. Боднар, А. Станиславський, І. Прухницький, В. Прекович, М. Койт, А. Павлик, М. Обуховський, В. Ярич, П. Китенський; по 50 ц.: В. Сцібайло, А. Коралик, І. Люзняк, Т. Люзняк, Г. Цибрівський, Я. Удич, П. Китенський, Т. Бережанська, Н. Н. Дрібними датками $21.30. Разом зібрано $48.80. З розпродажі цвітів $21.39. Разом всього $70.19. Загального розходу було $44.10. Осталося чистого приходу $26.09. Цю суму вислано на визвольну боротьбу через Ц. У. ОДВУ.

С. Ковальчук, секр.

ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІ ПРОЄКТИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

5.

Окрема комісія **Тов. Дністер, відділу 361 У. Н. Союзу у Ню Йорку**, виробила такі проекти, які були одобрені на місячних зборах цьогож відділу в суботу, дня 13. березня 1937.

I. Зміна осідку канцелярії У. Н. Союзу.

Перенести осідок канцелярії У. Н. Союзу до Ню Йорку з таких причин:

1. У Ню Йорку існує найбільша українська громада із усіх українських громад у Злучених Державах; 2. В околиці Ню Йорку є багато інших українських громад, що разом із громадою в Ню Йорку належать до території так званого Великого Ню Йорку, тобто метрополітальної округи міста Ню Йорку; 3. Іншим українським громадам із околиці Ню Йорку влекшений доїзд до самого міста знаменитими комунікаційними засобами; отже до деякої міри Ню Йорк рахується осередком українського зорґанізованого громадського життя;

4. Ню Йорк це осередок фінансового життя Злучених Держав, отже дає спромогу доброї льокації фінансів У. Н. С. Ню Йорк є теж репрезентативним містом, що має великий вплив на цілу Америку.

5. Тут головна пристань Злучених Держав, звідси найлекше порозуміння із старим краєм;

6. Стейт Ню Йорк є провідним стейтом Злучених Держав; є теж осередком обезпеченевого бизнесу. На законах стейту Ню Йорк у справі бенефітових орґанізацій спираються законодавства інших стейтів.

II. Перенесення щоденника „Свобода" до Ню Йорку.

Із вище згаданих причин являється пожаданим перенести редакцію й адміністрацію щоденника „Свобода", органу У. Н. С. до Ню Йорку. Крім цього є ще такі причини:

1. В Ню Йорку мають свій осідок великі підприємства, що розвивають свою діяльність по всій території Злучених Держав. Вони дають оголошення передовсім ґазетам, що виходять у Ню Йорку, бо такі ґазети мають вплив на цілу Америку. Це облекшить сфінансування видавництва „Свободи";

2. Із Ню Йорку влекшена кольпортажа ґазети по ріжних інших місцевостях; багато українських товариств улекшить таку роботу, бо вони самі потребують ґазети; ці товариства потребують теж і друкарні для своїх цілей;

3. В Ню Йорку облекшена і редакційна праця, бо тут безліч інформаційних та пресових бюр та найріжнородніших ґазет та журналів.

III. Відділення „Свободи" від У. Н. Союзу.

Примусове накидування передплати для всіх членів У. Н. Союзу, значно утруднює масове приєднування молоді американської українського роду в члени У. Н. Союзу.

Щоб цю трудність усунути, пожаданим являється звільнити членів У. Н. Союзу від примусової передплати ґазети, а висилати її лише добровільним передплатникам.

Щоби забезпечити видавання українського органу, являється пожаданим створити окрему видавничу корпорацію для „Свободи" із осідком в місті Ню Йорку і цій корпорації поручити дальше видавання „Свободи", дістаючи в заміну відповідну скількість уділів („шерів") нової видавничої корпорації, одначе із цією засторогою, щоб У. Н. С., як колишній власник „Свободи" та головний уділовець мав у своїм посіданні більшу частину закладового капіталу (найменше 51% усіх уділів). Інші уділи можуть бути розкуплені поодинокими українськими товариствами та орґанізаціями, як також і поодинокими членами У. Н. С. та іншими громадянами.

Створення окремої корпорації спонукає управу видавництва та редакцію до енерґійної праці для поширення та спопуляризування ґазети між усім українським громадянством.

У. Н. С. буде містити в „Свободі" дальше свої звіти та оповістки і тим буде причинюватися до розвитку ґазети.

IV. Орґанізація нових членів У. Н. С. з української молоді родженої в Америці.

З огляду на замкнення імміґрації до Америки та з причини неможливости зі сторони існуючих відділів У. Н. С. притягнути до себе українську молодь, та заінтересувати її долею У. Н. Союзу і цим забезпечити дальшу його будуччину, являється конечність, щоб у кожній місцевости відлучити від існуючих відділів вже зорґанізовану при них молодь, та зібрати її в один спільний відділ, який під умілим проводом інструктора з рамени У. Н. Союзу, міг би дати українській молоді все те, чого її в молодечому житті потрібно, як: спорт, забави, спів, і т. п. А головно при допомозі У. Н. Союзу і старших відділів, постаратись для цеї молоді про відповідне приміщення, себто У. Н. Дім, де не тільки молодечий відділ міг би самостійно розвиватись та притягати до себе вже відсталу від українства молодь, але де моглоб концетруватись і все народне життя в даній місцевості.

V. Поміч для відділів У. Н. С.

1. Коли відділ У. Н. С. із будь яких причин з своєї власної каси платить вкладку за довгуючого члена, але за його відомістю та згодою і в той спосіб ратує члена від суспензи в першому місяці; коли такий член не заплатив своєї вкладки в наступному місяці і через те його виключено із членства У. Н. С., тоді головна каса У. Н. С. повинна звернути відділові вкладки, заплачені за члена із відділової каси. Ці гроші повинен стягнути У. Н. С. із цертифікату виключеного члена.

2. Урядовці відділу часто не всилі покрити свої видатки, витрачені на урядування у відділі. Щоб їм прийти з допомогою, головна каса У. Н. С. повинна дати спеціяльну провізію у висоті 1% висланих членських вкладок із відділу, крім дотеперішньої провізії. Отже разом провізія для відділів виносилаб 3 з половиною відсотків (3½%).

VI. Урядування Головного Уряду.

Повний Головний Уряд має своє останнє засідання в році, що попереджує конвенційний рік. Для підготування конвенційних справ конечним є скликати всіх Головних Урядовців У. Н. С. на засідання і в конвенційнім році. (Порівнати постанову з § 58 статуту).

VII. Справедливіше заступництво на конвенції У. Н. С.

Дотепер висилають відділи першого делеґата на конвенцію, коли відділ має 25 членів. Такий відділ не всилі оплатити коштів конвенційного делеґата і більші відділи мусять докладати до сплати репрезентації менших відділів.

Щоб за рівні права мати рівні обовязки, пожаданим являється установити засаду, щоб на конвенцію висилали окремих делеґатів такі відділи, що мають найменше 50 членів. Більші відділи, щоб мали право висилки дальших делеґатів по одному на сто дальших членів, але кожний такий делеґат, щоб мав два голоси (по одному голосі від 50 членів).

VIII. Домагання до Конвенції.

З уваги, що конвенція відбуватиметься в столичнім місті Америки, вона повинна бути зразковою, отже повинна бути ведена на підставі загально принятих парляментарних правил. Делеґати повинні мати на увазі честь та гідність свою та цілої української громади, яку заступають.

Із цієї причини бажаним було б, щоб яканебудь критика на конвенції не мала характеру особистих напастей, але річевої та предметової дискусії із метою осягнути якнайбільше добро самої орґанізації та всього українського громадянства в Америці й цілої української нації.

Ілія Гузар, предс.; **Михайло Боднар**, секретар і делеґат; **д-р С. Демидчук**, делеґат; **Андрій Свитак**, касієр.

—Відколи то ви запустили собі бороду, пане Черевяк?

—Відколи жінка купує мені краватки...

UKRAINIAN WEEKLY

(Concluded)

U. N. A. YOUTH BRANCH BEING FORMED IN CHICAGO

At the southeastern edge of the City of Chicago, a medium sized colony of Ukrainians has existed for over two decades. During its cycle of longevity, its members rose to heights as well as sunk to the doldrums in communal undertakings.

Various attempts had been made to organize the youngsters within its folds, but success was very limited,

At the present, another attempt is being made, with the helpful assistance of the fathers who have suddenly decided to exert a final effort in gathering together their wandering boys.

Progress in forming a branch of the U. N. A. has reached the stage where officers, name of the branch, and the time and place of meetings has been designated.

A diversified program of activities is offered, which include: rifle marksmanship, under the able direction of Lieut. John Oleszczuk, 131st I. N. G., who was also a member of the State team for several sessons at the National Matches, Camp Perry, Ohio; managing a battleship by U. S. N. Reserve seamen, Louis Shemerdiak, and Joe Grabinski; scouting and archery, by W. Hrabinski; and baseball by M. Bereza. Several other talented youngsters will offer their wares as the need arises.

The drive for new members will be initiated at the First Smoker, to be held on April 9th.

Plans for the First dance to be held in May have also been mulled over, as well as inter-sectional and inter-city activities.

L. SHEMERDIAK.

CALL FOR BASEBALL PLAYERS

All Ukrainian baseball players of Philadelphia are offered the opportunity to win a berth on the Ukrainian Athletic Club's team this year, by writing to Mr. Wasil Titanich, 763 North 23rd Street, Philadelphia, now.

The time and place for practice, and all other pertinent information, will be submitted immediately upon hearing from those interested.

The Ukrainian Athletic Club, located at 23rd and Brown Streets, was organized in June of 1931 by a group of young men interested in sports. During the past five seasons they have developed one of the finest independent sandlot organizations in the city, having beaten most of the leading clubs in and around Philadelphia.

Those who respond at once and express their interest by appearing at every practice called, will be ones to receive the closest consideration for a regular place on the team.

BOHDAN CHAWLUK.

MEMBER FILMS CLUB

The Young Ukrainian Democratic Club of New York journeyed to the home of William Martinez in Brooklyn, where the members were screened. The Club's movie magnate made arrangements to show the pictures at the Club rooms to a large audience. The entire membership turned out to be the first nighters. A hilarious old time was had by all who witnessed the pictures. The audience was very much pleased with the Club's screenland talent.

The latter part of the evening was spent by playing games and dancing. The entire evening was a social success, with many more to follow. The Club has undertaken plans to run a dance in the near future.

Michael J. Metrinko,
President.

DANCE IN MADISON FESTIVAL

The Ukrainian Ballet Dancing Club of Madison, Ill. was invited to take part in a Festival held on March 28th at the Croation Hall by the Croation Lodge. It presented a series of Ukrainian dances, including the Sword Dance, which delighted the large audience attending, so much so that encores were called for.

Members of the dancing group who took part in this Festival are: Mildred Leweski, Helen Laczuniak, Mike Senczeyn, Pete Prestiy, Mary Senczeyn, John Nishke, Cecelia Prestiy, Steve Doffat, Ustine Kostecki, Steve Timkovich, Anna Seneczyn.

PANSIE P.

SAYS PLIGHT OF POLAND'S UKRAINIANS IS OVERLOOKED

To the Editor of The Press:

The current wave of persecution of the Jews in Poland has caused a good portion of the American press to become considerably agitated, and rightly so.

Yet it is interesting, to say the least, to note that not even one of the many press reports and editorials concerning it, contains the plight of the Ukrainians, who live on the self-same territory and who suffer as a result of well-nigh the self-same Polish chauvinistic policies.

This complete ignoring of the Ukrainians becomes all the more glaring when viewed in the light of the fact that great numbers of these Polish oppressed and persecuted Jews have for a long time been living off these Ukrainians, and, furthermore, that the sore straits in which they now find themselves are greatly an outgrowth of the plight of these Ukrainians.

And yet, there is not the slightest mention of all this in the American press reports dealing with the persecution of the Jews in Poland. Nothing at all about the much worse and much longer protracted persecution of the Ukrainians, dating from that time, some 18 years ago, when Poland with the help of the Alies overthrew the young Western Ukrainian Republic and imposed her despotic rule over it to this day. Nothing at all about the destruction of Ukrainian co-operatives, the parcelling of Ukrainian lands among the Poles, the great hindrances placed in the way of Ukrainian youth striving to learn their mother tongue, the shockingly flagrant discriminations practiced against Ukrainian students and professionals, the banning of even the most ordinary Ukrainians manifestations, and the jailings, torturing and hangings of Ukrainians patriots. About all such things, the American press remains mum, even when reporting the current persecution of the Jews by the Poles.

Andrew Juzwa,
4248 Broadway.

(The Cleveland Press, March 10, 1937.)

—Пане капраль, чи тут вільно чистити чоботи?

—Я вже казав вам, що не вільно!

—А чомуж інші тут чистять, а пан капраль їм позволяє?

—Бо вони не питалися, чи вільно.

Ввічливий для жінок.

—Знаєте, пані, я ніколи не сказав би, що ви маєте трицять літ!

—Так? Що ви говорите, пане? А я вже маю трицять пятий!

—Так, то вже скорше...

Ще не найгірше.

Чужинець: Щож це за страшне підсоння в цьому вашому краю. Повних девять місяців зима!

—Знаєте, добродію, це ще не булоб найгірше, одначе потім увагалі нема літа.

Потішив.

—Ти чого так плачеш, Марійцю?

—Бо тато й мама не дозволяють мені вийти за Богдана.

—Не журися. Такий гарний хлопець як Богдан, зуміє собі знайти іншу дівчину!